# La Diada de tots

*«El debat ens divideix, és clar que sí. Però també fa que ens qüestionem el que tenim i que siguem més crítics. Tibar les posicions fa avançar»*

**Onze de Setembre.** Cada any el ritual era similar. Ofrena de tots els partits al monument a Rafael de Casanova fins que a principis de la passada dècada el PP va deixar d'anar-hi (els de Ciutadans ja no hi va participar mai), acte institucional i cívic instaurat -amb encert- pel govern de Pasqual Maragall i, ja a la tarda, manifestació amb, entre d'altres, crits de "Pujol no ens enganya, Catalunya no és Espanya!".

**Sempre dos blocs: el d'ERC i el de l'esquerra independentista,** ja fos l'MDT, Catalunya Lliure, la CEI, el Procés de Vinaròs, la CUP o el que toqués. Les dues famílies i algun altre grup dispers. Tot plegat, uns quants milers de persones que es veien abans per dinar (cap problema per trobar taula perquè tampoc hi havia tant turista com ara), cap autocar i una marxa poc densa on tots se saludaven amb tots i s'explicaven les vacances. Eren els anys de la calma autonomista. L'independentisme era i se sabia una minoria que amb prou feines podia alçar la veu pels presos (no són cosa d'ara), un finançament just o una llengua encara minoritzada. Era quan, pel que escoltem aquests dies, la Diada era "de tots".

**Hi ha un sector de la política i de l'opinió pública** que, a casa nostra, utilitza el consens -entès com obligar l'altre a renunciar al seu projecte, al marge del suport que tingui- i la unitat cívica com un fre a qualsevol tipus de canvi. Ho fan sense admetre que, en quaranta anys, han estat incapaços de resoldre problemes l'existència dels quals fins i tot reconeix Foment del Treball. Són els immobilistes que van sortir ben parats de la Transició i que no volen que res ni ningú revisi aquell marc. En relació al projecte independentista el que passa és de manual. Sentim que votar i decidir divideix. I és cert, però això no té per què ser necessàriament dolent. El debat ens divideix, és clar que sí, fa que uns prenguin una posició i altres una altra. Però també fa que ens qüestionem el que tenim i que siguem més crítics. Tibar les posicions ens ajuda a avançar i, finalment, a trobar-nos en els consensos.

**Deslegitimar i proscriure opcions polítiques,** desfigurar-les de forma matussera (el darrer cas amb la proposta de l'ANC sobre consum estratègic de les administracions locals) i torpedinar la possibilitat fer-les realitat no fa més que alimentar els que se situen als marges, que sempre hi són en moviments polítics i socials amplis i plurals. L'unionisme vol un independentisme arraconat primer, enfadat després i dividit i fracassat finalment. Les diades són ara molt diferents de les de fa 10, 20 o 30 anys, quan eren "de tots" i acabaven amb una colla cremant contenidors després d'un dia de rutina institucional pels polítics i de platja per a una gran majoria. I el que, de nou, tal com passa des de 2012, veurem aquesta tarda a Barcelona preocupa als que no volen que res es mogui.

**La Diada d'aquest 2019 serà un èxit,** i n'estic segur que serà cívica a més de massiva. Ho serà perquè l'independentisme és un moviment on, malgrat les garrotades rebudes, la tolerància i el caràcter inclusiu són majoritaris i que ara té el repte, difícil, de no recular, de persistir i de no fer bons els mals auguris. El context és advers i el republicanisme necessita refer consensos i confiances, traçar un full de ruta i reconnectar amb la gent per tornar-ho a provar. Té el repte d'aconseguir que el seu projecte sigui encara més integrador, bo i sabent que mai serà de tots com no pot ser d'altra manera en una societat diversa i plural. De l'oest no se'n pot esperar res perquè s'estimen més un bloqueig que no està clar que resolguin unes noves eleccions abans de buscar solucions que tornin l'independentisme a la casella de sortida. És el que hi ha.